

LEGENDA O
KUAN-JIN

CESTA ODPUŠTĚNÍ A SOUCITU

Maya van der Meer | Ilustrace Wen Hsu

LEGENDA O KUAN-JIN

CESTA
ODPUŠTĚNÍ A SOUCITU

Maya van der Meer | Ilustrace Wen Hsu

Poznámka autorky

Kuan-jin je pravděpodobně nejuctívanější buddhistickou světící. V sanskrtu je známá jako Avalókitéšvara, v japonštině jako Kannon a v tibetštině pod jménem Čenrezig. Jde o bódhisattvu soucitu stojícího ve středu všech tradic mahájánového buddhismu. Kuan-jin, která je zobrazovaná někdy jako mužská, jindy jako ženská postava, složila slib, že uleví všem cítícím bytostem od jejich utrpení.

Legenda o Miao-šan je tradiční čínský příběh o původu Kuan-jin. Miao-šan byla princezna, která před tisíci lety žila v zemi zvané Vzrostlý les. Místo toho, aby se podle přání svého otce provdala za prince, následovala vlastní cestu duchovního učení a život princezny nechala za sebou. To bylo v její tradiční kultuře, která vnímá rodinné role jako základ společnosti, neslýchané. Ilustrace jsou inspirovány dynastií Tang a zobrazují styly oděvů z celé Hedvábné stezky.

Tuto moderní podobu příběhu prožíváme společně s Ling, mladší sestrou Miao-šan, která se stává svědkem sestřiných životních zkoušek, její vytrvalosti a nakonec i jejího osvícení. Ling musí překonat pochyby, strach a samotu, aby si uvědomila, co jí sestra říká: láska, která je přece také soucit k druhým, je největší silou světa.

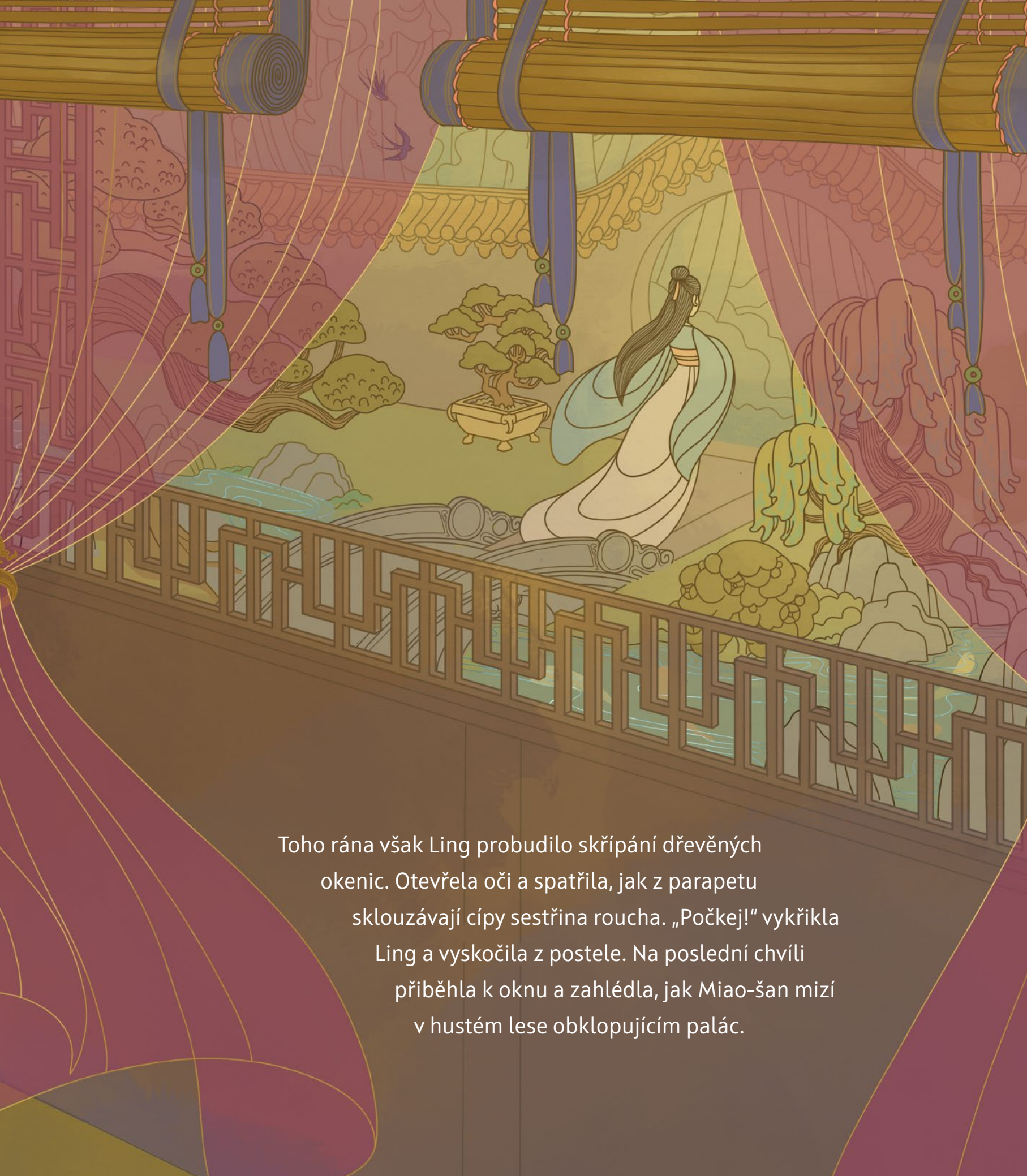
Každé ráno, když se princezna Ling probouzela, viděla u postele svou starší sestru. Princezna Miao-šan tam sedávala nehnutě a lehce se usmívala. Dýchala zhluboka a pravidelně, ponořená v meditaci. A Ling pozorovala, jak sestřin dech rozechvívá její hedvábné roucho.

Klidná přítomnost Miao-šan naplňovala
pokoj sladkou vůní lotosových květů.

Toho rána však Ling probudilo skřípání dřevěných okenic. Otevřela oči a spatřila, jak z parapetu sklouzávají cípy sestřina roucha. „Počkej!“ vykřikla Ling a vyskočila z postele. Na poslední chvíli přiběhla k oknu a zahlédla, jak Miao-šan mizí v hustém lese obklopujícím palác.

Když Ling přišla do hodovní síně, zahlédla dlouhou řadu princů, kteří na něco netrpělivě čekali. Všichni přinesli vzácné a drahé dary v naději, že získají ruku princezny Miao-šan. Ling náhle pochopila, proč sestra musela odejít.

„Kde je tvá sestra?!“ zahřměl král směrem k Ling, když přišla na snídani sama. Ta se pod přísným pohledem černých očí svého otce zachvěla. Věděla, že kdyby mu řekla pravdu, sestru by potrestal.

„Možná... že je u rybníka,“ odpověděla pokorně.

„Ta dívka radši krmí ryby, než aby se věnovala rodinným povinnostem,“ zabručel si král pod vousy. Zrudlý ve tváři se otočil ke služebnictvu. „Běžte ji hned najít!“ přikázal a bouchl pěstí do stolu.

Po snídani se Ling rozběhla do svého pokoje. Její lež sice nejprve zavedla královu hlídku k rybníku, ale to jí mnoho času nezískalo. Do koženého váčku si zabalila trochu jídla od snídane a rychle proklouzla otevřeným oknem.

Když se vydala hledat svou sestru, hlavou se jí honily obavy. V hustém podrostu zachytávaly její jemné sukně trny ostružin a Ling zalila vlna strachu. Vtom ucítla povědomou vůni lotosového květu. Otočila se ve směru vůně a spatřila sestru, jak sedí v pološeru pod vrbou.

Ling si nevěřícně protřela oči. Uvolněně a nenuceně tam seděla princezna Miao-šan uprostřed skupiny divokých zvířat, která jí poklidně ležela u nohou. Všechny je obklopoval slabě zářící kruh světla.

Miao-šan přerušila meditaci a s úsměvem pokynula sestře, ať jde blíž. Té se ulevilo a vstoupila do záře, v níž veliká tygřice podřimovala jako kotě a divoký kanec složil své špičáky mezi natažená kopyta. Ptáci, myši, motýli a brouci bez obav odpočívali vedle obrovského jestřába, liščí smečky, kance a tygřice. Miao-šan se pak se svými zvířecími přáteli jemným gestem rozloučila. Ti se pomalu probudili, a jakmile vykročili z kruhu světla, rozeběhli se do lesa, opět divocí. Když odešlo poslední zvíře, světlo obklopující Ling a Miao-šan se rozplynulo.

„Tak ráda tě vidím, sestřičko!“ Miao-šan Ling pevně objala. „Bolelo mě, že jsem dnes ráno odešla, aniž bych se rozloučila.“

„Jak je to všechno možné?“ žasla Ling.

Princezna Miao-šan ji vzala za ruku. „To všechno je možné díky síle lásky, drahá sestřičko,“ řekla s mrknutím. „Chci ti povědět spoustu věcí, ale na to máme celý den.“

„Ne, nemáme!“ vzpomněla si náhle Ling. „Náš otec vyslal pátrací oddíl, který nás brzy najde, a potrestá tě!“

„Ano, otec mě potrestá za to, že jsem se odmítla vdát,“ odpověděla Miao-šan. „Nesouhlasí s tím, že jsem se rozhodla jít raději duchovní než světskou cestou, že raději zmírňuji bolest druhých, než abych jim vládla. Ale nedělej si starosti, Ling. Slibuji, že i když budu muset odejít, najdeš mě, až přijde čas. Stejně jako jsi to udělala dnes.“

Ling slovům Miao-šan uvěřila a trochu se uklidnila.

Do soumraku všichni zklamaní princové opustili palác a pátrací skupina se vrátila ke dvoru s prázdnýma rukama.

Rozzuřený král si málem nevšiml Miao-šan, která se tiše objevila ve vchodu, ani její sestry, která se krčila za ní.

Když Miao-šan přece jen uviděl, rozkřičel se:

„Jak se opovažuješ mě zradit a riskovat budoucnost mé vlády!“

„Otče, je mi líto, že jsi rozrušený, ale rozhodla jsem se jít jinou cestou. Prosím, dovol mi odejít do kláštera Bílého vrabce, abych se mohla učit opravdové službě všem bytostem,“ prosila Miao-šan. „Našemu království i rodině to prospěje mnohem víc, než kdybych se vdala.“

Král se zamračil a pomyslel si: *Pošlu svou nevděčnou dceru do kláštera, ale mniškám přikážu, aby ji stále trápily nesplnitelnými úkoly. Takový život ji rychle omrzí a vrátí se do paláce.*

Mnišky se řídily královými příkazy a nedovolily Miao-šan stát se jednou z nich. Místo toho jen celé dny dřela. Když Ling navštívila svou sestru v klášteře, našla ji unavenou a rozcuchanou, jak oře neúrodné pole, na kterém už přes padesát let nevyrostlo jediné stéblo trávy.

„Sestro, tady nic neporoste! Proč to prostě nevzdáš a nevrátíš se domů?“ Na chvíli se odmlčela, aby dala průchod svým citům. „Tolik mi chybíš, Miao-šan,“ rozplakala se.

Miao-šan si odhrnula zacuchané vlasy a poklekla. „Pojďme si něco přát, nejen pro sebe, ale pro všechny bytosti. Ať semínka, která zasadíme srdcem, vyrostou.“ Vzala sestřičku za ruku, aby se pak společně dotkly země. Ling soustředila veškerou energii svého srdce do půdy. Přála si přitom, aby všechny bytosti, včetně její sestry, žily v pokoji a šťastně.

